

جهانگردی پایدار مدلی ساختاری برای ایجاد و توسعه رشته های میان رشته ای علوم انسانی

نادر شهامت^۱

چکیده

سطح و گستره وسیع جهانگردی، تعریف و مطالعه این پدیده پیچیده را بسیار دشوار ساخته است. لیپر^۲ (۱۹۷۹) با استفاده از رویکرد نظام ها، جهانگردی را براساس پنج عنصر اساسی تعریف می کند: جهانگردان، گذرگاه ها یا مسیرهای عبور، مناطق مولد، مناطق مقصد و وضعیت توریسم. جهانگردی افراد، گروه ها و جوامع را در ارتباط با فضاها و ساختارهای مادی، طبیعی و زیست محیطی ساخته شده، قرار می دهد. بنابراین، تاثیرات آن وسیع و گسترده است که از سطح محلی تا جهانی رادبر می گیرد. متناسب با پیچیدگی این پدیده، مطالعات جهانگردی به عنوان گستره ای متنوع و در برگیرنده حوزه های مطالعاتی یا قلمرو های تخصصی مختلف و برخاسته از رشته های کلیدی از قبیل اقتصاد، مدیریت بازرگانی، جامعه شناسی، روان شناسی، زمین شناسی و مردم شناسی بروز یافته و به تدریج متحول و متکامل گردیده است. (جعفری و ریچیه، ۱۹۸۱) از این رو، برای تحقق اهداف گفتار حاضر مطلوب و سودمند آن است که بین چهار جنبه جهانگردی تفکیک و تمایز قائل شویم: (۱) جهانگردی به عنوان یک پدیده، (۲) جهانگردی به عنوان یک حوزه مطالعاتی (یعنی تحقیق و توسعه بخشیدن به پیکره ای از دانش و شناخت)، (۳) آموزش جهانگردی (یاد دهی و آموزش دهی) و (۴) جهانگردی به عنوان یک صنعت یا اقدام حرفه ای. محور تمرکز در این مقاله اساساً درباره آموزش جهانگردی به ویژه موضوعات بین رشته ای در آموزش جهانگردی پایدار است.

واژه های کلیدی: جهانگردی پایدار، مدل ساختاری میان رشته ای آموزش جهانگردی

۱- عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مرودشت، گروه علوم تربیتی، مرودشت، ایران؛ nader.shahamat64@gmail.com

۲- Leiper-